které ustanovení § 265 tr. ř. zjednává právě průchod, a kde platí při ukládání trestu zásada kumulační, to jest uložení zvláštního trestu za každý sbíhající se trestný čin. Mezi tyto případy spadá i souzený případ. Obžalovaný B. byl předchozím rozsudkem odsouzen pro přestupek podle § 477 tr. z., který je v trestním zákoně ohrožen p o u z e trestem peněžitým. Podle § 35, posl. odst. tr. z. neplatí v případě reálného souběhu trestných činů, z nichž třeba jen na jediný jest určen v zákoně trest peněžitý (nebo některý z trestů v § 240, písm. b), c) tr. z. uvedených), absorpční zásada v § 34 tr. z. stanovená, nýbrž pachateli musí býti po každé uložen vedle trestu na svobodě (pro jehož ukládání platí absorpční zásada, je-li trestných činů jím ohrožených více) ještě trest peněžitý, takže trestný čin pouze peněžitým trestem ohrožený se vymyká absorpční zásadě. I kdyby tedy byly oba v úvahu přicházející trestné činy obžalovaného B. — přestupek podle § 477 tr. z. a případ, kde náhodou nedošlo k jednotnému projednání a rozhodnutí nemohl by soud při výměře trestu postupovati podle ustanovení §§ 34, 35, odst. 1 tr. z. (zásada absorpční), nýbrž musil by postupovati podle ustanovení § 35, posl. odst. tr. z. (zásada kumulační) a uložiti obžalovanému za zločin podle §§ 197, 200 tr. z. přiměřený trest na svobodě a vedle toho bez ohledu na tento trest ještě samostatný trest peněžitý za přestupek podle § 477 tr. z. Totéž musí pak platiti i pro souzený případ, kde náhodou nedošlo k jednotnému projednání a rozhodnutí o obou těchto trestných činech. Ani zde nemohl nalézací soud použíti při výměře trestu ustanovení § 265 tr. ř., zjednávajícího průchod absorpční zásadě, která se na souzený případ nevztahuje, a musil uložiti na zločin podvodu podle §§ 197, 200 tr. z. trest na svobodě, jaký odpovídal vině obžalovaného v tomto směru bez ohledu na předchozí trest peněžitý, uložený obžalovanému za přestupek podle § 477 tr. z., stejně jako by v opačném případě musil soud vynášející pozdější rozsudek za přestupek podle § 477 tr. z. uložiti obžalovanému samostatný peněžitý trest. Nalézací soud proto nepochybil, když při výměře trestu obžalovanému A. nepoužil ustanovení § 265 tr. ř. Zmateční stížnost státního zastupitelství bylo proto v tomto bodě zamítnouti jako neodůvodněnou. Podotknouti je, že podle toho, co uvedeno, pro poměr mezi trestem na penězích a trestem na svobodě nepřichází v úvahu zásada § 265 tr. ř., ledaže by šlo o případ porušení ustanovení § 8 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n., podle něhož nesmí doba náhradního trestu, uloženého vedle trestu na svobodě, převyšovati spolu s ním jeho zákonnou sazbu. Toto ustanovení však porušeno nebylo.

Čís. 6213.

Trestnost použití methylalkoholu při výrobě kosmetických prostředků (kolínské vody a francovky) podle zákona o potravinách čís. 89/1897 ř. z.

Subjektivní stránka viny.

Přestupek podle § 16 zákona čís. 89/1897 ř. z. se promlčuje v jednom roce.

Ponechává-li zákon soudci volbu mezi trestem na svobodě a peněžitou pokutou, je pro délku promlčecí lhůty rozhodný ten druh trestu, který podmiňuje delší promlčecí lhůtu.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, Zm I 528/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 16, čís. 1 zák. čís. 89/1897 ř. z.

Z důvodů:

Předpoklad nalézacího soudu, že používání methylalkoholu při výrobě kosmetických prostředků je zakázáno výnosem ministerstva vnitra z 8. prosince 1911, č. 10.812/1910, uveřejněného ve Věstníku zmíněného ministerstva v roce 1912 na str. 27 a vydaného ve smyslu prvního odstavce čís. 3 § 6 zákona ze dne 16. ledna 1896, č. 89 ř. z., je správný, neboť ve výnosu je výslovně uvedeno, že methylalkohol vzhledem ke zvláštní škodlivosti pro zdraví, zjištěné posudkem nejvyšší zdravotní rady, naprosto se nehodí k požívání, a to v jakékoliv formě, zvláště pak jako příměs k jiným nápojům, nebo prostředek ke konservování, a že i jeho příměs ke kosmetickým přípravkům je nepřípustná (»Auch eine Beimengung des Methylalkhols zu kosmetischen Präparaten erscheint unzulässig«).

Výzva ministerstva vnitra v posledním odstavci zmíněného výnosu na podřízené orgány, aby zjištěné případy zakázaného používání methylalkoholu oznamovaly soudům jako provinění stíhané podle § 14, pokud se týče podle § 18 zákona o potravinách, nemá význam stížností jí přičítaný, totiž že výnosu nelze použíti na případ, o nějž jde, kde obžalovaný byl uznán vinným přestupkem podle § 16 zmíněného zákona, neboť výnos výslovně zakazuje příměs methylalkoholu ke kosmetickým prostředkům a jest jen otázka, zdali — když bylo formálně bezvadně zjištěno, že kolínská voda a francovka obžalovaným pro prodej vyráběná při zevním použití, t. j. mazání, pokud se týše potírání pokožky je pro toxické vlastnosti methylalkoholu lidskému zdraví škodlivá — lze nedbalost obžalovaného ve smyslu § 16 cit. zákona spatřovati — jak to činí soud prvé stolice — v tom, že se obžalovaný před početím výroby kosmetických prostředků z methylalkoholu neseznámil se všemi úředními předpisy, vydanými pro výrobu kosmetických prostředků, zejména, že se v tomto ohledu neobrátil na příslušná místa, t. j. na zemský úřad a ministerstvo vnitra. V tomto směru nelze však nalézacímu soudu vytýkati žádný právní omyl. Šlo o výrobu kosmetických prostředků ve velkém, určených k prodeji. Obžalovaný byl sám na pochybách, zda smí

k výrobě použíti methylalkoholu, a obrátil se proto, jak předpokládá soud prvé stolice, o informaci na obchodní a živnostenskou komoru v Praze a na finanční ředitelství tamže. Podle rozsudkových předpokladů, učiněných na základě vlastních udajů obžalovaného, vyzněly odpovědi, jež mu byly dány, v ten smysl, že obchodní a živnostenské komoře v Praze a finančnímu ředitelství v Praze není nic známo o nějakém zákazu výroby kosmetických prostředků z methylalkoholu. Odpověď orgánů, na něž se obžalovaný obrátil, nebyla určitá v tom směru, že používání methylalkoholu při výrobě kosmetických prostředků je dovoleno a není zakázáno. V rozsudku zjištěná odpověď, daná obžalovanému na jeho dotaz, nebyla určitá a nebyla s to, aby rozptýlila pochybnosti obžalovaného o přípustnosti anebo nepřípustnosti příměsi methylalkoholu ke kosmetickým prostředkům po stránce zdravotní. Obžalovaný si měl zjednati jasno dotazem na místech k tomu podle § 6 zmíněného zákona o potravinách povolaných, totiž u ministerstva vnitra, pokud se týče u orgánů tomuto ministerstvu podřízených, a to tím spíše, když chtěl vyráběti kosmetické prostředky určené pro prodej ve velkém a když použil k výrobě tak značné příměsi methyalkoholu, jak to zjistil soud prvé stolice na základě posudku znalců chemiků universálních profesorů, kteří zjistili příměs methylalkoholu: v kolínské vodě 48.7% až 51.10% a ve francovce 44.5%.

Proti předpokladu nalézacího soudu, že šlo jak u kolínské vody, tak u francovky o kosmetické prostředky, neuvádí stížnost, alespoň pokud jde o kolínskou vodu, žádných podstatných výtek, na něž by bylo třeba odpověděti.

Pokud jde o námitku promlčení, vychází stížnost z mylného předpokladu, že se trestný čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, promlčuje v e t ř e c h m ě s í c í c h. Podle prvního odstavce § 16 zákona o potravinách a § 5, odst. 1 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n. je trest na tento přestupek vězení od tří dnů až do tří měsíců, s čímž může býti spojena peněžitá pokuta až do 5.000 Kč, a n e b o trest na penězích od 50 Kč do 5.000 Kč. Při deliktech, kde zákon ponechává soudci volbu mezi trestem na svobodě a peněžitou pokutou, rozhoduje pro délku promlčecí lhůty ten druh trestu, jenž podmiňuje lhůtu promlčecí. Podle toho, co uvedeno, přichází v počet trest na penězích až do 5.000 Kč, a činí proto u přestupku podle § 16 cit. zákona promlčecí lhůta ve smyslu druhé věty § 532 tr. z. p l n ý r o k.

Čís. 6214.

Poškodenie lesa, prevyšuje-li spôsobená škoda 60 Kč, ale neprevyšuje 100 Kč, trestá sa ako prestupok podľa § 127, odst. 2 tr. zák. prest.

Oprávnenie lesného oddelenia okresného úradu podať návrh podľa § 127, odst. 3 tr. zák. prest. na zahájenie pokračovania vzťahuje sa na všetky trestné činy stíhané na súkromný návrh a ohrožujúce les, ktorý je v štátnej správe.

(Rozh. zo dňa 7. júna 1938, Zm IV 190/38.)